

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **P. H.**, zastoupený JUDr. René Kryštofem, advokátem, se sídlem Luční 48, Brno, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně č.j. 1478/10-1102-709598 ze dne 3. 2. 2010 a č.j. 1479/10-1102-709598 ze dne 3. 2. 2010, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Na základě daňové kontroly správce daně vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 55.968,- Kč a za zdaňovací období roku 2006 ve výši 131.104,- Kč a penále 26.220,- Kč.

II.

Stručné shrnutí argumentů obsažených v napadených rozhodnutích

[2] V průběhu daňové kontroly správce daně zjistil, že si žalobce za zdaňovací období roku 2005 jako daňově účinné výdaje ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) uplatnil výdaje na pořízení zboží v celkové výši 161.845,- Kč, a to od společnosti LS - kovo s.r.o. a společnosti ELEKTRO-PLAST s.r.o. Dle žalobcem předložených faktur se mělo jednat o dodávku kanystrů, sudů, modemu, kartuší Canon a o dodávku počítačové sestavy. Jako daňově účinný výdaj za rok 2005 si žalobce také uplatnil výdaj na pořízení letenky na Ukrajinu od společnosti Asiana, spol. s r. o. ve výši 12.993,- Kč. Letenka byla uhrazena za M. V., který nebyl zaměstnancem žalobce. Za zdaňovací období roku 2006 si žalobce uplatnil výdaje na pořízení zboží v celkové výši 409.709,- Kč, a to od společnosti F. M. H. spol. s r.o., společnosti BUSSMARK – OLIVER spol. sr.o. a od společnosti CONTESSA s.r.o. Mělo se jednat o dodávku kontejnerů, sudů, kanystrů, kuličkových per, kartridží Canon, lepicích etiket, kancelářského papíru, reklamních bloků a dalšího zboží. Výzvou k dokazování dle ust. § 16 odst. 2 v návaznosti na § 31 odst. 9 zák. č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) ze dne 9. 1. 2009 vyzval správce daně žalobce k prokázání toho, že výše uvedené výdaje byly vynaloženy ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmů. Správce daně požadoval, aby žalobce doložil veškeré písemné smlouvy včetně všech dodatků, doklady týkající se nákupu, spotřeby či prodeje zboží současně s uvedením osoby, která zastupovala dodavatele tohoto zboží a s uvedením místa, kde bylo pořízení zboží uskutečněno. Žalobce k jednotlivým fakturám uvedl, že nákup zboží provedl na základě osobní návštěvy zástupce firmy či na základě inzerce dodavatele. Platba byla vždy vyžadována v hotovosti a veškeré dokumenty k těmto transakcím byly předloženy ke kontrole finančnímu úřadu. Jednatelé firem nezná a neví, kdo tyto firmy v okamžiku prodeje zastupoval. K nákladům vynaloženým na letenku uvedl, že cesta byla plánována za účelem rozšíření obchodních aktivit v regionu Ukrajina. Předložil též stav zásob k poslednímu dni zdaňovacího období roku 2006. Výsledky kontroly daně z příjmů fyzických osob byly s žalobcem projednány dne 6. 3. 2009. Dne 9. 3. 2009 vydal správce daně dodatečné platební výměry, kterými navýšil daň z příjmů za zdaňovací období 2005 a 2006 o neprokázané výdaje na pořízení zboží a o výdaje za úhradu letenky. K doplňující výzvě v rámci odvolacího řízení žalobce uvedl, že pořízené zboží jednak prodal, a současně použil pro vlastní podnikatelskou činnost či rozdal jako reklamní předměty. Ke zjištění stavu zásob doložil doklad, z něhož vyplývá, že k poslednímu dni zdaňovacího období byly provedeny fyzické inventury zásob a rozdíly nebyly zjištěny.

[3] V rámci doplnění odvolacího řízení správce daně provedl výslech statutárních zástupců žalobcem deklarovaných společností. Jednatel společností LV – kovo s.r.o., F. M. H., spol. s r.o., BUSSMARK – OLIVER, spol. s r.o. a CONTESSA s.r.o. pan A. B. uvedl, že v období jeho jednatelství se výše uvedené společnosti nezabývaly žádnou činností a účetnictví nevedly. K zastupování společností nikoho nezmocnil, žalobce nezná a nikdy s ním neobchodoval. Předmětné faktury nevystavil, zboží uvedené na fakturách nedodal a hotovost za úhrady faktur nepřevzal. Od února 2004 do 11. 9. 2005 byl ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici Znojmo. Společnosti kupoval za úplaty, nevzpomíná si od koho. O podnikatelské činnosti společností mu nebylo nic známo. Nevěděl, kde mají společnosti sídlo a toto sídlo ani nenavštívil. Jednatel společnosti ELEKTRO-PLAST, s.r.o. L. W. uvedl, že za dobu jeho jednatelství se výše uvedená společnost nezabývala žádnou činností. Po podpisu jednatelství neobdržel svědek žádné účetnictví společnosti a sám ani žádné účetnictví nevedl. Nevývíjel žádnou činnost, nevystavoval žádné faktury a nepodepisoval žádné doklady. K zastupování společnosti nikoho nezplnomocnil. Žalobce nezná, neobchodoval s ním. Fakturu na nákup modemu GPC společnost ELEKTRO-PLAST s.r.o. nevystavila. Podpis na faktuře nesouhlasí s jeho podpisem, razítko společnosti svědek nikdy neměl. Podpis na pokladním dokladu o úhradě faktury není jeho a hotovost za úhradu faktury nikdy nepřevzal. Společnost ELEKTRO-

PLAST s.r.o. koupil za úplaty 1.000,- Kč od bývalého jednatele, sám žádné podnikatelské plány neměl. Společnost kupoval proto, že mu byl slíben příjem ve výši 5.000,- Kč týdně. Později si uvědomil, že se jedná o podvod spáchaný na jeho osobu.

[4] V průběhu daňové kontroly ani v rámci doplnění odvolacího řízení nebylo prokázáno, že výdaje na pořízení zboží doloženého fakturami, jež měly vystavit společnosti LS – kovo s.r.o., ELEKTRO – PLAST s.r.o., F. M. H. spol. s r.o., BUSSMARK – OLIVER, spol. s r.o. a CONTESSA s.r.o., byly vynaloženy v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Na výzvy k dokazování žalobce sice odpověděl, ovšem, mimo svého tvrzení, nedoložil žádné důkazní prostředky, kterými by byl schopen deklarované výdaje prokázat. Naopak správce daně prokázal, že pořízení zboží v žalobcem deklarovaném čase, množství a ceně nebylo od dodavatelských společností uskutečněno. Tento závěr plyne ze svědeckých výpovědí jednatelů a zároveň jediných společníků dodavatelských společností.

[5] Námitka žalobce, že výzva k dokazování byla v rozporu se zněním ust. § 43 ZSDP je dle žalovaného bezpředmětná, protože žalobce byl vyzván k dokazování dle ust. § 31 odst. 9 ZSDP a nikoliv dle ust. § 43 téhož zákona. Výzvy byly vydány v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a byly splnitelné, protože žalobce byl vyzván pouze k prokázání skutečností, které sám ve své daňové evidenci tvrdil. Žalobce tak měl prokázat výdaje, které měly být vynaloženy na pořízení zboží od žalobcem deklarovaných společností na základě předložených faktur. Tyto skutečnosti však žalobce neprokázal a neunesl tak své důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 ZSDP. Pouhým předložením, byť formálně správných dokladů, nemůže být důkazní povinnost daňového subjektu naplněna. Předložené dodavatelské faktury samy o sobě takovými důkazy nejsou, neboť jakýkoliv listinný doklad není bez dalšího důkazem o tom, že tímto dokladem deklarované plnění bylo uskutečněno, ale pouze tvrzením takové události. Svědeckými výpověďmi statutárních zástupců dodavatelských společností naopak byly prokázány skutečnosti ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP tedy, že tyto společnosti zboží nedodaly.

[6] Žalovaný je toho názoru, že správce daně postupoval v souladu s ust. § 31 odst. 2 ZSDP. Žalobce namítal, že převážná většina zboží byla prověřována v rámci kontroly DPH, kdy správce daně zdanitelná plnění odpovídajících nákupů nezpochybnil. Takovou námitku však nelze akceptovat. Dodavatelé, kteří byli uvedeni na správcem daně vyloučených, dokladech nebyli plátcí DPH, a tudíž správce daně tyto doklady z pohledu DPH nekontroloval. Výjimku představovala jedna faktura společnosti ELEKTRO-PLAST s. r. o, která však nebyla předmětem kontroly DPH. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobcem předkládané důkazní prostředky nebylo možno vyhodnotit jako důkazy v daňovém řízení, obstaral si správce daně na základě svědeckých výpovědí důkazní prostředky sám. Žalobce namítal, že výsledky svědků jsou irelevantní, protože mohou dosvědčit pouze dodání zboží, avšak nemohou potvrdit či vyvrátit jeho použití. K tomu žalovaný uvedl, že v průběhu daňové kontroly nezpochybnil prodej zboží. Žalobce však neprokázal pořízení předmětného zboží v množství a ceně tak, jak deklaroval předmětnými fakturami, i když k tomu byl opakovaně vyzván. V průběhu svědeckých výpovědí se statutárními zástupci deklarovaných dodavatelských společností bylo pak jednoznačně zjištěno, že k pořízení zboží tak, jak žalobce tvrdil, nedošlo.

III.

Žalobní argumentace

[7] Žalobce se domáhal zrušení napadených rozhodnutí žalovaného a případně též zrušení dodatečných platebních výměrů č.j. 15161/09/311921707005 a č.j. 15148/09/311921707005. V rámci daňové kontroly a následně i v odvolacím řízení nebylo postupováno v souladu s příslušnými ustanoveními ZSDP a zákona o daních z příjmů. Na výzvy k dokazování žalobce předložil písemnou odpověď, ve které jsou popsány postupy i realizace nákupů zboží společně s uvedením, že veškeré vyžadované dokumenty k této transakci byly předloženy ke kontrole finančnímu úřadu. Není zřejmé, na základě jakých právní podkladů požaduje správce daně předkládání kupních smluv včetně dodatků, jakož i jména konkrétních osob – dodavatelů. Ve výzvě správce daně podle ust. § 43 ZSDP musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Výzva, která je v rozporu s tímto zákonným požadavkem, je nezákonná. Správce daně ve výzvě musí tyto pochybnosti sdělit způsobem, který umožňuje daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Žalobce na základě výzvy předložil vše, co mu ukládá příslušný zákon, tj. účetní doklady a tím splnil svou povinnost prokazovat a unesl tak důkazní břemeno, které jej v daňovém řízení stíhá. Správce daně nebyl oprávněn požadovat další důkazní prostředky k prokázání skutečností uvedených na těchto dokladech. Daňové doklady jsou vždy důkazními prostředky. Předloží-li daňový subjekt předmětné daňové doklady a prokáže i naplnění dalších zákonných podmínek tj. použití zdanitelného plnění při podnikání a zaúčtování daňového dokladu dle ust. § 3 odst.1 zákona č. 563/1991 Sb., potom platí, že prokázal nárok na odpočet daně. V daňovém řízení platí, že každý prokazuje to, co sám tvrdí. Vyhověl-li daňový subjekt výzvě předložením požadovaných účetních dokladů, splnil svou zákonnou povinnost. Na správci daně pak bylo, aby daňovému subjektu nárok uznal anebo ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP prokázal, že předložené doklady jsou nevěrohodné či nesprávné. Má-li správce daně pochybnosti o důkazní hodnotě prostředků, jimiž daňový subjekt prokazuje ve smyslu ust. § 31 odst. 9 ZSDP svá tvrzení, přenáší se důkazní břemeno z daňového subjektu na správce daně. Jeho povinnost je pak prokázat existenci takových skutečností, které věrohodnost, průkaznost, správnost i úplnost účetnictví, evidencí či jiných záznamů zcela vyvracejí.

[8] Žalobce má za to, že prokázal výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů mj. inventurními soupisy za rozhodné období, jakož i prostřednictvím DPH. Daňový subjekt předložil kompletní účetnictví, ze kterého je patrné, že zboží zakupoval v jiném balení, než prodával a proto bylo nutné tyto obaly dokoupit samostatně. Správce daně mohl tyto skutečnosti jednoznačně ověřit z předané účetní dokumentace (např. FA - vydané, kde je zmínka o obalech). Tyto skutečnosti mohl správce daně zjistit i vlastními prostředky, např. výsledkem dodavatelů, odběratelů, dožádáním apod. Správce daně však nevyužil všech možností daných mu právními předpisy. Po daňovém subjektu požadoval prokázat způsob získání zboží (smlouvy, dodavatele jejich adresy a jména). S prodejem zakoupeného zboží se však zabýval pouze okrajově s výsledkem, že jakékoliv tvrzení daňového subjektu neuznává. Není zřejmé, jakým jiným způsobem má daňový subjekt prokázat např. spotřebu náplně do tiskárny. Správce daně neučinil nic, co by nasvědčovalo snaze zjistit skutkový stav. Daňový subjekt v daňovém řízení důkazní břemeno unesl. Ze strany správce daně však ze spisu není zřejmé, že předložené důkazní prostředky odmítá a pro samotné daňové řízení je nepoužívá. Odvolací orgán ve svém odůvodnění pouze konstatuje a přenáší zprávy a výsledky Finančního úřadu ve Veselí nad Moravu. Hodnocení důkazů není v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněno. Takové rozhodnutí o odvolání tedy nelze akceptovat.

IV. Stanovisko žalovaného

[9] V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na skutkové a právní argumentaci uvedené v žalobou napadeném rozhodnutí. Ke své dřívější argumentaci doplnil, že k inventurním soupisům žalobce nepředložil záznamy o provedené fyzické inventuře zásob ani skladovou evidenci, žalovaný proto tyto inventurní soupisy neosvědčil jako důkaz prokazující oprávněnost žalobcem uplatněných výdajů dle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. V daňovém řízení bylo postupováno v souladu s ust. § 31 odst. 1, 2 a 4 ZSDP i v souladu se základními zásadami daňového řízení uvedenými v § 2 ZSDP. Z protokolů o ústním jednání vyplývá, že žalobce byl správcem daně o průběhu řízení řádně informován, byl seznamován s jeho závěry a způsobem hodnocení jednotlivých důkazů. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V.

Právní hodnocení soudu

[10] Krajský soud v Brně přezkoumal v intencích žaloby napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).

[11] Podle ust. § 24 odst. 1 ZDP výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Dle ust. § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Dle ust. § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem. Pro výklad výše cit. ust. odkazuje soud např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2005, č.j. 2 Afs 90/2004-70, publikovaný pod č. 794/2006 Sb. NSS nebo na rozsudek téhož soudu ze dne 20. 6. 2007, č.j. 7 Afs 148/2006-88 (dostupný na www.nssoud.cz), které uvádí, že základní podmínkou daňové uplatnitelnosti výdaje je, aby byl vynaložen na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 ZDP. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše vynaloženého výdaje i ohledně jeho účelu nese poplatník. Proto pokud daňový subjekt v daňovém řízení neunese důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází, přičemž tato okolnost umožňuje správci daně uložit mu povinnost zaplatit daň ve vyšší částce, než by odpovídalo údajům uvedeným v daňovém přiznání. Je tak zcela na poplatníkovi, který požaduje odečtení výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů v jím prokázané výši ze základu daně, aby tento svůj nárok prokázal. Dodavatelské faktury samy o sobě takovým důkazem nejsou, neboť listinný doklad není bez dalšího důkazem o tom, že tímto dokladem deklarované plnění bylo uskutečněno. Předložením dokladů žalobce pouze tvrdí, že k určitému výdaji došlo, současně však musí být schopen jej i prokázat.

[12] Daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Důkazní břemeno tížící daňový subjekt (§ 31 odst. 9 ZSDP) nelze s poukazem na ust. § 31 odst. 8 téhož zákona přenášet na správce daně. Jestliže daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně. Správce daně může sice provádět i důkazy, které účastníci sami nenavrhli, jak tomu bylo ostatně i v posuzovaném případě. Není však povinen vyhledávat důkazy namísto daňového subjektu, který v daňovém

řízení neunesse důkazní břemeno. V daném případě žalovaný provedením výsledku jednání deklarovaných společností prokázal, že k faktickému plnění na základě předložených faktur dojít nemohlo. Jednatelé deklarovaných dodavatelských společností uvedli, že žalobce neznají, žádné zboží mu neprodali, žádné úhrady v hotovosti nepřevzali. Z jejich výpovědí také vyplývá, že předmětné společnosti na ně byly převedeny pouze formálně, přičemž po dobu jejich jednání nevykonávala tyto společnosti žádnou činnost, účetnictví společností svědci nepřevzali a ani nevedli, sídlo společností neznají a nikdy v něm nebyli. Jestliže tedy bylo vyvráceno, že předmětné zboží mohlo být pořízeno od deklarovaných dodavatelských společností, bylo bezpředmětné se dále zabývat tím, jakým způsobem mohlo být s takovým zbožím naloženo. Ostatně ani k tomu žalobce nenavrl žádný důkaz. Žalobce dále poukázal na souvislosti kontroly DPH a kontroly daně z příjmu za zdaňovací období roku 2005 a 2006. K této námitce, uplatněné již v odvolacím řízení, žalovaný uvedl, že dodavatelé, kteří byli uvedeni na správcem daně vyloučených, dokladech nebyli plátcí DPH, a tudíž správce daně tyto doklady z pohledu DPH nekontroloval. Výjimku představovala jedna faktura společnosti ELEKTRO-PLAST s.r.o., která však nebyla předmětem kontroly DPH. Žalobce konkrétními žalobními námitkami takový závěr žalovaného ani nezpochybnil. Soud se tedy ztotožnil se žalovaným a na jeho odůvodnění odkazuje.

[13] Správce daně vyzval žalobce výzvou k dokazování dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) a ust. § 31 odst. 9 ZSDP a nikoliv výzvou dle ust. § 43 ZSP k odstranění pochybností správce daně o údajích uvedených v daňovém přiznání. Z tohoto důvodu je nutné námitku žalobce, že ve výzvách měly být uvedeny skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených odmítnout jako nedůvodnou, neboť na výzvy k dokazování dle ust. § 31 odst. 9 ZSDP se tento požadavek nevztahuje. Povinnosti byly žalobci ukládány pouze způsobem, který umožňují příslušná ustanovení ZSDP. Pokud správce daně zákonem určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti prokázat. Žalobce měl povinnost prokázat, zda a jakým způsobem došlo v kontrolovaných zdaňovacích obdobích k faktickému plnění na základě předložených faktur. Žalobce na výzvu správce daně sice reagoval, avšak požadované údaje nedoložil. Výzva byla splnitelná, neboť žalobce měl prokázat pouze svá tvrzení a současně správce daně konkrétně uvedl, jakým způsobem lze požadované skutečnosti doložit. Nešlo tedy o nějakou „obecnou výzvu“. Žalovaný se snažil skutkový stav objasnit co nejúplněji ve smyslu ust. § 31 odst. 2 ZSDP, když v rámci doplnění odvolacího řízení pověřil správce daně postupem dle ust. § 50 odst. 3 ZSDP tj. doplnění dokazování, např. o výsledky jednání deklarovaných společností. Tvrzení žalobce, že správce daně neučinil nic, co by nasvědčovalo snaze zjistit skutkový stav, je tak nedůvodné. Stejně tak je nepřesné tvrzení, že odvolací orgán ve svém odůvodnění pouze konstatuje výsledky Finančního úřadu ve Veselí nad Moravou, když v rámci odvolacího řízení došlo k doplnění dokazování. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 2 odst. 2 ZSDP v úzké součinnosti s daňovým subjektem a volil takové prostředky které daňový subjekt co nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení. Žalovaný ve svém rozhodnutí řádným a logickým způsobem odůvodnil, které skutečnosti vzal za prokázané a které nikoliv a z jakých důvodů.

[14] Žalobce tedy neprokázal, že výdaje, které deklaroval předmětnými dodavatelskými fakturami, byly vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů zdaňovacího období roku 2005 a 2006. Naopak správce daně prokázal svědeckými výpověďmi jednání společností LS – kovo s.r.o., ELEKTRO – PLAST s.r.o., F. M. H. spol. s r.o., BUSSMARK – OLIVER, spol. s r.o. a CONTESSA s.r.o., že k pořízení zboží od žalobcem deklarovaných

dodavatelských společností dojít nemohlo. Jelikož uplatněné žalobní námitky nebyly shledány důvodné, soud žalobu postupem ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

[15] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovaný byl ve věci úspěšným, avšak soud nezjistil, že by mu vznikly náklady, jež by přesahovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, a proto mu náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 20. 12. 2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu